

[Kai Moltke.]

det drejer sig om kreditpolitik. Sammenhængen mellem kreditpolitik og finanspolitik er jo desværre en af de ting, som de, der har tid til det og interesse for det, har været nødt til at repetere en lille smule netop i november måned. Jeg skal i den forbindelse kun beklage, at finansministeren i sin oversigt, hvor han taler om mulighederne for beskæftigelse og fortsat stigende eksport, kun fremkommer med én eneste ting, nemlig et spørgsmålstejn, om, hvad der i grunden sker ude i den store verden. Havde man nu den økonomiske beretning, havde økonomiministeren i forbindelse med finansloven givet sit bidrag, er der jo ingen tvivl om, at der var skabt en sammenhæng og en kontinuitet, som faktisk var nødvendig som baggrund for bedømmelsen af det finanslovsforslag, som her foreligger, men vi er jo vant til denne udstykning i småportioner. Vi er vant til disse småtingsafdelinger, som i og for sig alt sammen udgør det store hele, der burde behandles som et hele. For når vi skal se på de opgaver, der forestår, så har vi jo så sent som i november måned i fjor — vi havde lige kunnet fejre årsdagen — været stillet over for ting, som kom uventet udefra, som indvirkede på finansloven, som indvirkede på beskæftigelsen, som indvirkede på en hel række andre ting. Jeg tror, man skal lade være med at bagatellisere den øjeblikkelige situation i den verden, som omgiver os. Over for de folk, som tror, at det kun drejer sig om visse franske vanskeligheder, fordi studenterne har været uartige og arbejderne har strejket og fået for høj realløn, kunne jeg have lyst til at komme med nogle egentlige beviser på den rækkevidde, begivenhederne uden om os i virkeligheden har, hvis vi skal have et perspektiv for, hvilken økonomisk politik og finanspolitik der skal føres her i landet.

Hvordan opstod den sidste valutakrise, og hvad bevirkede den? Hvad omfanget angår, kan jeg ikke lade være med at bringe et citat af den tyske økonomiminister, Karl Schiller, som afgav en erklæring i Bonn den 23. november i år, hvor han så at sige gav omfanget af det sammenbrud, som fandt sted i valutasituationen. Det hedder heri:

„De internationale spekulanter, der i denne måned har opkøbt omkring 8 mil-

liarder DM i håb om, at de tyske penge uvægerlig stod over for at revalueres, vil ved åbningen af vekselsmarkederne på mandag opdage, at de har lidt betydelige tab.“

Se, når der finder spekulationsopkøb sted af 8 milliarder DM på én måned, så var det måske noget, man skulle lægge mærke til, også når man udarbejder perspektiver for fremtidige afsætningsmuligheder og handelspolitik. Og for folk, der er nysgerrige og interesserer sig for det, kan det måske være lige så interessant at se, hvordan disse rygter om DM's devaluering opstod. Det hænger vel sammen med visse indtægtsmuligheder, visse indtjeningsmuligheder for den danske stat, der kunne rejses, hvis man tog fat på tingene på den rigtige måde. Hvem var rygtesmeden om DM's revaluering? Den 6. november stod dr. Wilhelm Hankel, som er leder af det tyske økonomiministeriums afdeling for pengevæsen og kredit, og holdt en tale til banklederne i Frankfurt, og han erklærede ved denne lejlighed følgende, idet han advarede imod, at bankerne hævede renten til op over normalen på de 6 pct:

„Revalueringen af den tyske mark er i den nuværende situation den eneste løsning som alternativ til at undgå restriktive forholdsregler. Regeringen har aldrig lagt skjul på, at den eventuelt måtte gribe til sådanne midler, hvis priserne og renteniveauet på det indre marked ikke tillod den andet valg. Det er imidlertid ikke udviklingen af priserne, men rentesatserne, der i øjeblikket fører til overvejelser i retning af at tage tilflugt til en revaluering.“

Se, når den mest betroede embedsmand i det tyske økonomiministerium offentligt og refereret i den samlede presse udspreder sådanne rygter om, at marken rimeligvis vil blive revalueret i tilfælde af, at bankerne skulle falde for fristelsen til at hæve renten, så er det ikke underligt, at der sker visse forskydninger i den internationale situation, som bredte sig i første omgang til Frankrig, i anden omgang til England og i sidste instans fremkaldte alvorlige bekymringer selv i New York. For det, som var ved at komme i skred, var jo i virkeligheden hele vores internationale pengevæsen, grundlaget for det, og måske skulle man her tage med